

கோபம்

ரோமர் 5:6-11

“இப்படி நாம் அவருடைய இரத்தத்தினாலே
நீதிமாண்களாக்கப்பட்டிருக்க, கோபாக்கினைக்கு
நீங்கலாக அவராலே நாம் இரட்சிக்கப்படுவது அதிக நிச்சயமாமே”
(ரோமர் 5:9).

தேவன் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று அவருக்குக் கூறுதல் நிறைவான பாவமாகும். தேவன் கோபம் கொள்வதில்லை என்று புதிய விளக்கங்கள் இப்போது நமக்குக் கூறுகின்றன. சிலர், “அவர் மனவேதனை மாத்திரமே கொண்டுள்ளார்” என்று கூறுகின்றனர். அவ்வாறில்லை! பாவம்குறித்துத் தேவன் மனம் உடைந்து போயிருக்கிறார் என்பது நிச்சயம்தான், ஆனாலும் அவர் கோபம் உடையவராகவும் இருக்கிறார். இது எபிரெயர் 10:26-31 மற்றும் 12:28, 29ல் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது மற்றும் இது வேதா கமம் முழுவதிலும் செயல்விளக்கப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பரிசுத்தரான தேவன் கோபத்தின் தேவனாக இருக்கிறார். “கோபம்” என்ற வார்த்தை வேதவசனங்களில் 189 முறைகள் காணப்படுகிறது. வேதாகமத்தில் “கிருபை” என்ற வார்த்தையைக் காட்டிலும் “கோபம்” என்ற வார்த்தை அதிகமுறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இன்றைய நாட்களில் மக்கள் அந்த வார்த்தையைக்குறித்துப் பின்னடைவு கொள்ளலாம், ஆனால் கோபம் இல்லாமல் கிருபைக்கு அவசியம் இராது. பாவத்தைக் குறைத்தல் என்பதே நியாயத்தீர்ப்பை இலகுவாக்குதலாகும். தேவன் கோபம், உக்கிரகோபம், மாபெரும் கோபம் மற்றும் கோபத்தின் நாள் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளார். அன்பு கோபத்தை வற்புறுத்திக் கேட்கிறது, ஆனால் கோபம் அன்பினால் அமைதிப்படுத்தப்படுகிறது. கோபமும் அன்பும் ஒன்றுகூடிச் செல்கின்றன. அவைகள் பிரிக்கப்படக் கூடாது. அன்பு கோபத்தைக் கட்டுப் படுத்துகிறது ஆனால் அதை அழிப்பதில்லை. தேவன் வாக்குத்தத்தங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். அவற்றில் சில நேர் மறையானவைகளாக உள்ளன; சில எதிர்மறையானவைகளாக உள்ளன. இவ்விரண்டையும் தேவன் காத்துக்கொள்கிறார்!

இயேசு கோப உணர்வு கொண்டிருந்ததில்லை, கிறிஸ்தவம் கோபம் யாவற்றையும் கண்டனம் பண்ணுகிறது என்பதை நவீன விளக்கவுரையாளர்களும் பராமரிக்கின்றனர். சவிசேஷ விவரங்களை வாசித்துப் பாருங்கள். இயேசு நீதியான கோப உணர்வு கொண்டிருந்தார்! இயேசு தேவாலயத்தைச் சுத்திகரிக்கையில், அவர் சிரித்துக்கொண்டும்

சந்தோஷத்தின் பக்திப்பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டும் இருக்கவில்லை. தேவன் நீதியான கோபத்தைக் கொண்டுள்ளார். ஆதாம், ஏவாள், நோவா, சோதோம் மற்றும் கொமோரா, பாபிலோன், மற்றும் அனனியா மற்றும் சப்பீரா ஆகியோரைக் கேளுங்கள்! ரோமருக்கு எழுதிய நிருபம் கிருபையைப் பற்றியதாக உள்ளது, ஆனால் அது தேவனுடைய கோபத்தைப் பற்றியதாகக்கூட உள்ளது. (“கோபம்” என்ற வார்த்தை ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் பன்னிரெண்டு முறைகள் காணப்படுகிறது.) கிருபையைப் பரிந்து பேசுகிறவரான ஏவுப்பட்ட பவுல், தமது நிருபங்களில் “கோபம்” என்ற வார்த்தையை இருபத்தியோரு முறைகள் உபயோகிக்கிறார். பாவத்தின் குற்றத்தைப்பற்றி தேவனுடைய நீதியான கோபம் சம்பந்தமாக, வேறு எந்த வார்த்தையைக் காட்டிலும் “கோபம்” என்பது மிகவும் அதிகமாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

ஏன்?

கோபம் ஏன்? *பாவம்!* கோபம் என்பது கடுமையான, நீதியான கோபமாக உள்ளது. தேவன் கோபமாயிருக்க முடியுமா? “தேவன் ஏன் இன்னும் அதிக கோபமாயிருக்கவில்லை?” என்பதே உண்மையான கேள்வியாக உள்ளது. தேவன் ஏன் நம்முடன் இசைந்திருக்க முடிகிறது? நீங்கள் அவர் இருக்கும் இடத்தில் இருந்தால், நீங்கள் அவ்வாறு இருப்பீர்களா? நாம் ஏன் இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறோம்? பாவம் என்பது தேவன் வெறுக்கும் விஷயமாக உள்ளது (சங்கீதம் 119:104). நாம் பாவம் செய்யும் ஒவ்வொரு முறையும், தேவன் வெறுப்பதை நாம் செய்கிறோம். பாவம் என்பது தேவனுக்கு விரோதமான எதிரியாக, ஒரு கலகமாக, தேவனை அவமானப்படுத்துவதாக உள்ளது. தேவன் மனிதருக்கு நம்புவதற்கு அரியதான ஒரு அண்டத்தைக் கொடுத்தார். அதை மனிதன் விரோதபாவனையில் நடத்துகிறான். சாத்தான் தேவனை ஒரு பொய்யர் என்று அழைத்தான் (ஆதியாகமம் 3:3-5), மற்றும் ஏவாள் சாத்தானை நம்பினாள். நாம் பாவத்தில் வாழ்கிறபோது, தேவன் வெறுக்கிறவற்றை நமது வாழ்விற்குள் கொண்டுவருகிறோம்.

மனிதரைப் பொறுத்தமட்டில், கோபம் என்பது ஒரு உணர்வாக உள்ளது; தேவனைப் பொறுத்தமட்டில் அது ஒரு கொள்கையாக உள்ளது. பாவம் மனிதனுக்கு என்ன செய்கிறது என்பதை நாம் ஓரளவுக்கு அறிந்திருக்கிறோம்; அது தேவனுக்கு என்ன செய்துள்ளது என்பதைப் பற்றி நமக்குத் துப்பு எதுவும் இருப்பதில்லை. தேவனே இந்த அண்டத்தில் “பிரதானமாகத் துன்புறுபவராக” இருக்கிறார். பாவம் இயேசுவைச் சிலுவையில் ஆணியறைந்தது. கடுமையான, நீதியான கோபம் கொள்வதற்குத் தேவன் காரணத்தைக் கொண்டிருந்தார்! தேவன் இயேசுவைச் சிலுவையில் அறைய அனுமதிக்க முடிந்திருந்தது என்றால், கொடுமையான பாவிகளுக்கு அவர் என்ன செய்யக்கூடும் என்பதைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள்! மனிதன், தான் நேசிக்கிற எதையும் அச்சுறுத்துகிற அல்லது அழிக்கிற எவரொருவரீமீதும் அல்லது எதன்மீதும் கோபம் கொள்கிறான். தேவன், நியாயப்பிரமாணம், நீதி, கோபம், பரிசுத்த

தன்மை, இரக்கம் மற்றும் நற்பண்புகள் ஆகியவற்றில் நம்மைக் காட்டிலும் எல்லையற்ற வகையில் பெரியவராக இருக்கிறார். நாம் எவ்வளவு அதிகமாகப் பாவம் செய்கிறோமோ, அவ்வளவு குறைவாக அதைப்பற்றி நாம் அறிந்துள்ளவர்களாகக் காணப்படுகிறோம். பாவம் என்பது தேவனுக்கு எதிரானதாக உள்ளது (சங்கீதம் 51:4), மற்றும் ஒரு கருத்தில் அது தேவனுக்கு எதிரானதாக மாத்திரம் உள்ளது.

இருப்பினும், “கோபம்” என்பது தேவனுடைய கடைசி வார்த்தையாக இருப்பதில்லை. “மன்னிப்பு” என்பதே அவரது கடைசி வார்த்தையாக உள்ளது. மன்னிக்கப்பட மறுத்தல் என்பதே மன்னிக்கப்பட முடியாத பாவமாக உள்ளது, ஏனெனில் நாம் மனந்திரும்ப இயலாத இடத்தை அடையலாம்.

மனந்திரும்புதல்

தேவன் கோபம் கொள்ள “தாமதிப்பவராக” இருக்கிறார் (நீதி மொழிகள் 14:29; நெகேமியா 9:17; யாக்கோபு 1:19). இருப்பினும், மனம்வருந்தாத ஒவ்வொரு பாவியும் ஒவ்வொரு பாவமும் தண்டிக்கப்படும். மனந்திரும்புதல் என்ற ஒன்று மாத்திரமே எல்லாப் பாவிகளும் செய்யக்கூடியதாக உள்ளது. பாவம் என்பது அடிப்படையானதாக உள்ளது. மனந்திரும்புதலும் அடிப்படையானதாக இருக்க வேண்டும். குற்றம் என்பது பொருட்படுத்தப்படுகிறது. பாவம் செய்வதன்மூலம் மனிதன் தேவனை வெளியே துரத்துகிறான். மனந்திரும்புதல்மூலம் மனிதன் தன்னையே வெளியே துரத்துகிறான். பாவிகள் பாவத்தில் இருந்தும் சுயத்தில் இருந்தும் விடுவிக்கப்பட வேண்டும். ஆகையால் சவிசேஷ செய்தி யானது நமது பாவம் நிறைந்த தன்மையைப் பற்றி முதலில் கூறி பின்பு நமது இரட்சிப்பைப் பற்றி நமக்குக் கூறுகிறது. மனந்திரும்புதல் என்பது கீழ்ப்படிவதற்கு மிகவும் கடினமான கட்டளையாக உள்ளது, ஆனால் நாம் அதற்குக் கீழ்ப்படிந்தாக வேண்டும்.

வேதாகமத்தில் உள்ள எல்லாப் பிரசங்கியார்களும் ஒரு தலைப்பைத் தொடர்ந்து கலந்துரையாடினர்: அது “மனந்திரும்புதல்.” யோவான் ஸ்நானன் ஒரு பிரசங்கப் புறக்குறிப்பில் இளைத்துப்போனார்: “மனந்திரும்புங்கள், இல்லையென்றால்.” இயேசு, “மனந்திரும்பி, சவிசேஷத்தை விசுவாசியுங்கள்” என்று கூறியதன்மூலம் தமது ஊழியத்தைத் தொடங்கினார் (மாற்கு 1:15ஆ). மனந்திரும்புதல் இன்றி மன்னிப்பு என்பது சாத்தியமற்றதாக உள்ளது. தவறிச்சென்ற சபைகள் மனந்திரும்ப வேண்டும் என்று யோவான் கூறினார் (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 2; 3). பாவிகள் தேவனை அனுமதிக்காத வரையில் அவரால்கூட அவர்களை இரட்சிக்க இயலாது. உலகமானது மனந்திரும்புதலைப் பொறுத்தமட்டில் குழப்பமடைந்ததாக உள்ளது. சத்தியம், அறிவு, மனந்திரும்புதல் அல்லது கீழ்ப்படிதல் என்பவை இல்லாமலேயே இரட்சிப்பை அளிக்க மதக்குழுக்கள் முயற்சி செய்கின்றன. பாவிகள் தேவனுடைய கோபத்திற்குள்ளாக இருக்கின்றனர். குறைவான வேண்டுகோள்களும் கட்டளைகள் எதுவும் இல்லாததுமான

கிறிஸ்தவத்தையே உலகம் விரும்புகிறது, தகுதியற்றவர்கள் மீது காண்பிக்கப்படும் அன்பையும் நிபந்தனையற்ற மன்னிப்பையும் சமமாக்காதீர்கள்.

மனந்திரும்ப விரும்புகிறவர்கள் யார்? “மனந்திரும்புதல்” (Gk: *metanoia*) என்பது இரண்டாவது சிந்தையாக, புதிய சிந்தையாக, அல்லது மாற்றம் பெற்ற சிந்தையாக உள்ளது. நடத்தை மாற்றப்படுவதற்கு முன்பு நம்பிக்கைகள் மாற்றப்பட வேண்டும். மாற்றம் பெற்ற வாழ்வுகள் என்பது மனந்திரும்புதலின் கனியாக உள்ளது (மத்தேயு 3:8).

மனந்திரும்புதல் என்பது கிருபைக்கு விசுவாசத்தின் பதில்செயலாக உள்ளது (2 கொரிந்தியர் 7:9, 10; ரோமர் 2:4), ஊதாரி மகன் ஒரு வேலைக்காரனாக இருக்க நாடி இல்லம் திரும்பினான். தந்தையின் அன்பு அவனது இருதயத்தையும் வாழ்வையும் மாற்றியது (லூக்கா 15:17-24). பாவிசன் தேவன் செய்வது போன்று பாவத்தை வெறுக்க வேண்டும். கிறிஸ்தவர்கள் விசுவாசத்திலும் மனந்திரும்புதலிலும் வாழவேண்டும்.

*கிலுவையைத் தவிர ...
வேறு வழி எதுவும் இல்லை!*

குறிப்பு

¹தேவன் தமது நீதியான கோபத்தில், ஆதாமும் ஏவாளும் பாவம் செய்தபின்னர் அவர்களை ஏதேன் தோட்டத்தில் இருந்து துரத்திவிட்டார் (ஆதியாகமம் 3:1-24). பாவம் நிறைந்த உலகத்தை அழிக்கத் தேவன் அனுப்பிய பெருவெள்ளத்தில் இருந்து, நோவாவும் அவரது குடும்பமும் மாத்திரமே உயிர் பிழைத்தவர்களாக இருந்தனர் (ஆதியாகமம் 6:11-7:23.) சோதோம் கொமோரா பட்டணத்தில் இருந்தவர்களின் இடர்ப்பாடு மிகுந்த பாவங்களினால் அவர்களையும் தேவன் இவ்வாறே அழித்தார் (ஆதியாகமம் 18:20-19:25). மேலும் பாபிலோன் நாட்டின் விக்ரிகாராதனைக் காரர்களையும் இவ்வாறே அழித்தார் (ஏசாயா 21:9ஐக் காணவும்). புதிய ஏற்பாட்டில் அனனியாவும் சப்பீராவும் தேவனிடத்தில் பொய்கூறியதற்காக அவரால் அடிக்கப்பட்டு மரணம் அடைந்தனர் (நடபடிகள் 5:1-10).